



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 17. Immensa numinis misericordia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

Sed non antè vlciscitur, quàm monet. Stat ad ostium & pulsat, vocat vos ad se, ô peccatores, immo ipse intrare vult ad vos. Sed surdos vocat, sed stat & pulsat totas noctes, vt *cincinnati capitis illius sint pleni guttis noctium*. Vos luditis, vos pergitis in vestra vanitate. Moniti non auditis; percussi non sentitis; vobis ipsis sapitis; homines & Deum contemnitis. Nimirum ita est, vt S. Chrysoſtomus dixit. *Nihil arrogantia atque superbia peius, qua mentis quoque vires à natura hominibus concessas, ita deicit, vt amentes ex prudentia, ac animo stolidos efficere videatur. Nam quemadmodum si quis, cum statura cubitus sit, instar montium, immo etiam altiorem se putet, ac ideo se ipsum quasi montes excessurus erigat, nullum aliud argumentum insania sua quaeremus: sic cum inflatum hominem videris, qui meliorem se ceteris arbitretur, contemniq; opinetur, si ceteris conferatur, nullum aliud signum vercordia hominis exquiras. Tantò quippe ridiculosior is est, qui naturâ insanit, quantò ipse hunc sibi morbum iniecit. Nec hac re solum miser, sed quia in miseria fundum se detrusit, vt nihil sentiat. Quando enim is peccata sua, vt oportet, cognoscet? Quando nimium se delinquere sentiet? Certe quasi vile mancipium, & miserum captiuum diabolus eum abduxit, agitatz mille verberibus, & contumelys, quocunq; velit. Itaque surdas talis aures habet ad vocem Domini; pectore faxeo nullum diuinæ gratiæ semen admittit. Quid igitur; ô filij hominum? Usquequo diligitis vanitatem & queritis mendacium? Vt membrum turgidum ac tumidum vitiosè se habet: ita inflatus animus & tumens in vitio est.* Super humiles spiritus sanctus requiescit, non super eos, qui ventosa gloria, & spiritu superbiæ pleni, locum non faciunt Domino intrare cupienti.

S. Chrysoſt.
hom. 59. in
Matth.

Cic. lib. 3.
Tuscul. 99.

Quid mirum, si toties exclusus, toties reiectus, toties iniurijs vestris irritatus iustissimè Deus, tandem iustitiæ suæ gladium euaginet? si acutas potentia suæ sagittas stringat? si mille fulmina expediat in capita tam obstinata? Quòd sanè in *Alfonsum* dudum facere potuisset. Enimuerò & fecit. Nec diu postea ampliùs distulit. Eadem ipsâ nocte cælum nubes contraxerunt, & tenebris conduplicatis, cœperunt venti fremere, & spiritus procellarum horribilem minari tempestatem. Multi sibi de scelere conscij, cœlo irascente, contremiscunt; & ad omnia fulgura pallent. Multi sibi sancti videntur, si tonitrua possunt contemnere. *Fuerit autem quispiam insanus*

XVII.
IMMENSE NUN-
MINIS MISE-
RICORDIA.

Aristot. lib. 3.

D

ac doloris

- Moral. Nicomach,** ac doloris sensu vacans, si nihil metuat, neque terre concussiones, neque fluctus, quemadmodum de Celtis predicant, ait Aristoteles. Ad eiusce modi insaniam peruenit *Alfonsus*, qui sibi videbatur supra Deum esse, etiam nubes animo ac ceruice excedebat, nihilique faciebat insolitos fremores, & alias super alias tempestates, ac coruscationes exortas. Itaque in lectum, non modò ab afflatu, sed etiam à metu securus, se recipiebat. Meministis, coortis olim frementibus procellis, Ionam dormiuisse? Ita peccator, *cùm in profundum venit, contemnit, & tanquam Martis pullus dormit, inter ipsa pericula, nesciens se periclitari. Quid facis, ô miser, expergiscere? Sed non potest peccator ex hoc somno surgere, nisi gratia diuina fortiter excitante. Magna indiget excitatione, qui in lethargo demersus*
- Prou. 18. 3.** parum differt à mortuo. Igitur dormiente *Alfonso*, facta est *multitudo sonitus aquarum, vocem dederunt nubes, vox tonitru in rota, quasi curru per saxa strepente, illuxerunt coruscationes orbi terra, commota est, & contremuit terra; adeò vt cœlum ipsum cadere videretur. Hunc motum excitat cœlum, cum concionatur. Excitatus corpore, non motus est mente Alfonsus. Feri, ô Domine, feri tam diu tergiuersantem, percutè ô iudex, tam durum adamantem? An non meruisset? An non nos homines id fecissemus? At mitissimus Deus, qui Saulum circumfulsit, vt cadens in terram Christum agnosceret, etiam hîc fulgure ipso die clariore intermicantes nubes cum ingenti tonitru dirumpens, vno ictu, & maiestatem suam ostendit, & demonstrauit bonitatem. Nam, *rubente dextera, fulmen iecit; iecit autem in regia tecta; iecit in ipsum Alfonsi cubiculum; iecit tamen non in caput, sed in vestes duntaxat regis & reginæ, quas, momento temporis, in cineres redegit, detestando foetore post se relicto. Hac demum admonitione excitatus è peccati veterno Alfonsus, qui minimo minùs basilicè periisset, exiliit è lecto, & attonitus, ac vix loqui valens, per aduolantes jam vltro famulos custodesq; regios, iussit expulsus paulo priùs Eremitam extemplo ad se reuocari. Adeò magnus erat imber, adeò grauis tempestas, vt nullus pedem domo efferre auderet; & mora regi tantò erat molestior, quantò magis timebat, ne proximus quisque fulminis ictus ad se pertineret. Adfuit tamen tandem Eremita, qui regi sibi ad genua accidenti, & dicenti: *Ego sum, qui peccami, respondit: Quis posuit in visceribus***

visceribus tuis sapientiam? nunquid consiliarius Altissimi tu es? & alia, quæ tempus suggessit. Quibus rex, simul & meru instantis mortis, motus: cum magno animi mœrore confessus est, & publicè verba nefanda retractauit. Hic mihi vim magnam pœnitentiæ perpendite. Crecebat in pœnitente dolor, oculi lachrymas, pectus suspiria, os superbiam suam accusantia verba fundebant; genua humi fundebantur: palmæ pectus plangebant; totus rex in luctum erat resolutus. Quàm verum est oraculum D. Augustini ita scribentis: *Audio dicere, superbis utile esse cadere in aliquod apertum & manifestum peccatum, unde sibi displiceant, qui iam sibi placendo ceciderant. Salubrius enim Petrus displicuit, quando fleuit; quam sibi placuit, quando presumpsit. Hoc dicit sacer Psalmus: Imple facies eorum ignominia, & quærent nomen tuum, Domine.* Itaque & Alfonso grandem superbiam ardenti pœnitentia luit, calidis lachrymis eluit. Quæ quid apud Deum valeant, vel in ipsa quoque ostensum est tempestate. Dum enim ipse inciperet animo conteri, incipiebat cessare tempestas; & quantò ipse altiùs ingemiscebat, tantò semper magis cœlum tranquillabatur: nec ipse antè à fletu & eiulatu desisteat, quàm procellosa cœli rabies penitus conquiesceret. Ita Deo, sibi, sed nunquam ampliùs regno redditus, vsque ad mortem pœnitens perseuerauit; quam & piè Hispali, obiit, veniã obtentã, nunquam eam obtenturus, nisi Deum tam misericordem haberemus.

S. Augustin.
lib. 14. de ciuit.

Ite enim, mortales, & bonitatem Dei, cum superbiã, malitiã, & obstinatione vestra comparate. 1. Afficit vos ille innumeris quotidie beneficijs; vos, quos tanquam luporum catulos alit, illum quotidie afficitis innumeris tam benè meritum iniurijs. 2. Est in illo infinita sapientia; & huic se stulticia vestra audet anteferre? 3. Benedicit ille vobis; vos mille blasphemias & maledictiones in cœlum iactatis. 4. Immittit ille aduersa, vt corrigat; vos ipsa castigatione euaditis deteriores. 5. Monet per morbos, per infamias, per clades bellicas, per mortes aliorum; vos hæc omnia nihil ad vos pertinere arbitramini. 6. Mittit ad vos Angelos, mittit homines; monent parentes, monent magistri, monent Confessarij, monent Concionatores; rideris eos, traducitis, eijcitis; sunt fabula mensarum. 7. Quid tandem debet huic vineæ facere Deus? Post tot monitiones, in vna ciuitate tanta crimina perpetrantur, super-

XVIII.
HOMINIS MALITIA CVM
NVMINIS MISERICORDIA
COLLATA.

Isa. 5. 4.